

γράφει η Πόλυ Μηλιώρη

Η ειδήση ήταν απλή. Βαριά σαν όλες τις ειδήσεις που αναγγέλουν θάνατο. Και μάλιστα θάνατο νέου ανθρώπου: Ένα κορίτσι 23 χρονών, στη Θεσσαλονίκη, έχασε τη ζωή του σε μια εγχείρηση λιποαναρρόφησης. Το “χρονογράφημα”, σα σχολιασμός της επικαιρότητας (γράφημα χρόνου) δεν έχει λόγο ν’ ασχολείται με τα κορυφαία υπαρξιακά ζητήματα - αυτά είναι άχρονα και καθολικά. Μα κι οι ειδήσεις, οι αναγγελίες των γεγονότων της επικαιρότητας, δε στέκονται βεβαίως σε κάθε θάνατο. Όμως το γιατί αυτή η συγκεκριμένη ανακοινώθηκε και, κυρίως, το πώς ανακοινώθηκε είναι αντικείμενο σχολιασμού.

Αυτό το χρονογράφημα δε θα ‘ναι σαν τα άλλα. Το θέμα του δεν μου επιτρέπει παιχνίδια γλώσσας, που αφίνουν ανοιχτά παράθυρα στη σκέψη. Δεν μου επιτρέπει νοσταλγία, όνειρα για το όνομά τους και ο καθένας μας να αναλογιστεί τις ευθύνες του. Με τις δικές μου ευθύνες θα αρχίσω.

Επί τριάντα χρόνια γράφω για τις γυναίκες. Με διαβάζουν κυρίως γυναίκες, αλλά και μιλάνε μέσα από τα δικά μου κείμενα. Αυτή είναι η προσωπική μου ευθύνη: τα γραπτά μου. Η ηλεκτρονική δημοσιογραφία -η δυνατότερη απ’ όλες- από συγκυρία δε διοχέτευσε, δεν πολλαπλασίασε την φωνή μου. Από συγκυρία. Ωστόσο, αυτό δεν κάνει μικρότερη την ευθύνη μου. Όσο ζω, αφού δηλαδή δε διαλέγω να πεθάνω, ανήκω σ’ αυτό το συγκεκριμένο κοινωνικό σύνολο που λέγεται “κόσμος του 1996”. Κι αφού δε διαλέγω τη σιωπή ή την πολεμική και τη ρήξη με τον κυρίαρχο λόγο, ανήκω στο υποσύνολο που λέγεται “δημόσια γραφή ή ομιλία”. Τον εαυτό μου λοιπόν δαχτυδεύω.

Εγώ ήμουν που με την όψη νεαρής ευειδούς ρεπόρτερ αποκάλυπτα σε τηλεοπτικά κανάλια ότι “το συγκινητικότερο σ’ αυτή την ιστορία είναι πως η κοπέλα επρόκειτο να παντρευτεί το καλοκαίρι”. Εγώ ήμουν που γλυκανάλατα -γράφε πρόχειρα, λαϊκίστικα μα και επικίνδυνα-σολοιάζα: “Ήθελε να είναι ωραία νυφούλα”. Και τώρα, “στη ψύχρα” καθώς λένε οι νεαροί που θεοποιήσαμε, οφείλω να συλλογιστώ τί είπα τότε, εν θερμώ, προκειμένου να συγκινήσω, για να ανέβει το κασέ μου, προκειμένου να κολυμπήσω παράλληλα με το ρεύμα, ανάμεσα σε σκουπίδια ιδεολογιών και κατανάλωσης. Είπα:

- α) Δεν έχει άλλο νόημα η ζωή από το γάμο.
- β) Ο γάμος είναι η τελετή.
- γ) Η τελετή είναι το νυφικό.
- δ) Το νυφικό πρέπει να είναι στενό, δηλαδή “σέξυ” (για 200 γραμμάρια λίπους από τους μηρούς έγινε η επέμβαση).
- ε) Δε μπορεί να είσαι ωραία με 200 γραμμάρια λίπους στους μηρούς.
- ζ) Δε δικαιούσαι να παντρευτείς, αν δεν είσαι ωραία.

Όλα αυτά και πολλά άλλα -που, αν σκεφτείτε λίγο, θα τα βρείτε, αγαπητές μου φίλες, στις ενοχές σας που παχύνετε και στη ντροπή σας που μεγαλώνετε- δεν τα είπα μόνο εκείνη την φορά, που ανακοίνωνα τον θάνατο του

κοριτσιού. Τα λέω κάθε μέρα, σε κάθε τηλεοπτικό κανάλι με εικόνες. Τα φωνάζω με τραγούδια κι ενδιάμεσα σχόλια σε κάθε ραδιοφωνικό σταθμό. Τα φωνάζω με τραγούδια κι ενδιάμεσα σχόλια σε κάθε ραδιοφωνικό σταθμό. Τα γράφω σε περιοδικά, και συχνότατα και σε εφημερίδες. Το κορίτσι από τη Θεσσαλονίκη εμένα άκουγε. Εμένα ήθελε να μιμηθεί, για να υπάρξει.

Για 200 γραμμάρια λίπους πέθανε λοιπόν η κοπέλα! Όχι, και πάλι λαϊκίζω. “Μπήκε σε ρίσκο το κορίτσι”, πρέπει να πω. Στο ρίσκο που μπαίνουμε όλοι, κάθε φορά που προχωράμε προς το χειρουργείο. Η ανάκριση και η δικαιοσύνη θα βρουν εάν και πού υπάρχουν λάθη και παραλείψεις των γιατρών. Εγώ όμως, ο και η δημοσιογράφος, ο και η υπεύθυνος εκπομπών πάνω σε εκπομπές και δόστου πάλι - έχετε μετρήσει πόσες εκπομπές έχουν γίνει τους τελευταίους έξι μήνες με θέμα την πλαστική χειρουργική στην υπηρεσία της “ομορφιάς” και της “νεότητας”; Εγώ, λοιπόν, που ανοίγω τα στούντιο και τις σελίδες των εντύπων στους γιατρούς, τόσο γρήγορα ξεχνάω τη συμμετοχή μου; Τόσο εύκολα ρίχνω το ανάθεμα στους επιστήμονες, που μέχρι χτες ήταν οι σύμμαχοί μου; Μαζί δεν φτιάχναμε τις εκπομπές, τις συνεντεύξεις;

Εγώ είμαι εκεί, στα στούντιο, βάζω το πλαίσιο της συζήτησης. Εγώ είμαι που ζητώ από τους πλαστικούς γιατρούς να μιλήσουν για τα θαύματα της επιστήμης τους πάνω στην ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου. Για την αποκατάσταση της φυσικής κατάστασης, προκειμένου να είναι ο άνθρωπος γερός, ευτυχής, δημιουργικός και ισορροπημένος. Μα όχι, δε ρωτώ για τα εγκαύματα που αποκαταστάθηκαν, μετά από τρομερά δυστυχήματα. Ούτε για τα παραμορφωμένα νεογέννητα μέλη που παίρνουν μέσα από το νυστέρι την αποδεκτή μορφή και λειτουργικότητά τους. Ο λόγος γυρίζει και ξαναγυρίζει για την αποκατάσταση του δυστυχήματος των ρυτίδων! Κάθε φορά που κάνω λοιπόν μια τέτοια εκπομπή, νά τί λέω στις γυναίκες (οι “προοδευτικοί” του συναφίου μου συμπληρώνουν: “και στους άντρες, βέβαια!”):

- α) Είναι δυστύχημα η ανθρώπινη μοίρα.
- β) Ο φυσικός άνθρωπος (αυτός που παίρνει βάρος ή μεγαλώνει) είναι παραμορφωμένος.
- γ) Τα έξτρα γραμμάρια στους γοφούς είναι ανθρωπίνος πόνος.

Κι αφού γεννάω τη γνωστή εικόνα -νέος, ωραίος και αδύνατος- την πλασάρω σαν τη μόνη “βιώσιμη”. (Η αλήθεια είναι πως έτσι μόνο είναι βιώσιμη η κοινωνία της κατανάλωσης). Όποιος δεν μπαίνει στα μέτρα της εικόνας, πρέπει να είναι δυστυχής, σαν απόβλητος (κατά τα άλλα, οργανώνω κι εκπομπές για την πανούκλα του ρατσισμού). Αλλά τί φιλόνηρωτη η επιστήμη! Με λίγα χρήματα μπορεί να επανορθώσει!

Κι αν γίνει κάτι, κι αντί να πορευτεί στην εκκλησία φιγουρίνι το κορίτσι, πορευτεί εκεί όπου δεν υπάρχει επιστροφή, εγώ θα ξανατρέξω με το συνεργείο, για να προβάλω σε πανεθνικό δίκτυο τον ανθρώπινο πόνο natural. Και το γιατρό! Να μην ξεχάσω το γιατρό την ώρα που προσέρχεται στον εισαγγελέα...